



2 דופאים, יונה קרונברג

(משאל) ומיכאל

רוטשטיין (מימין)

טוענים כי פגוע-מוח

אינו יכול להעיד

מנוחה

שאל

העיד

דופן ברפואה. מיקרים שבהם נפגעו אנשים במוחם פגרי עות מוות, ובכל זאת המשיכו לתפקד תקופות זמן מסויימות. למיקרים אלה אין כל הסבר רפואי. הם בגדר ניסים שאין הרפואה יכולה לפרשם.

אחד המיקרים הללו הוא של אדם אשר ירה ברקתו בנסיון התאבדות. הכדור חדר למוח מצדו הימני וחלף ויצא מהרקה השמאלית. האישה הגיח את האקדח על שולחן המיטבה, הכין לעצמו כוס קפה, ושחה אותה עד תומה. רק אחר כך התמוטט ומת.

מיקרה שני שקרה בארצות-הברית של שחקן קריקט אשר נפגע במוחו ממהלומה קשה. הוא נפל ארצה, קם שנית והמשיך לשחק כאילו לא קרה דבר. רק אחר פסק זמן נוסף נפל שנית לארץ ומת.

הרופאים ניסו להבחין בין המיקרים. ד"ר קרונברג אמר כי המיקרים הללו ידועים לו, אך גבול הניסים הוא באיזור שבו אירעה הפגיעה. אם הנזק נגרם לקרום המוח יש אפשרות חריגה שהאדם ימשיך בתיפקוד נורמלי זמן מה. אך אם הפגיעה היא בחומר האפור של המוח, ובעיקר במוח המוארך או בחדר המוח, אין מקום לפלאים רפואיים.

שני הרופאים הללו שהביאת ההגנה למדו את המיקרה אך ורק מהדו"ח הפאתולוגי שערך ד"ר בלור. כיוון שנקראו להעיד רק זמן רב אחרי הרצח, לכן לא היו מרשימים ודרמטיים כמו הפאתולוג. כאשר העיד ד"ר בלור ונתבקש לספר על תעלה שנראתה בעצם הקדקד של המנוח, שלח מכיסו פיסת עצם מגולגלת המנוח והציג אותה לראווה מול פניהם המשתאות והמוזעזעות של השופטים ועורכי-הדין.

רק אחרי שנסתיימה עדותם של הרופאים קרה משהו חדש ומפתיע במהלך המישפט, אשר אולי יבטל את הצורך בהכרעה מישפטית באשר לעדותו של השכיב-מלע.

המו"יע המישטרת המפורסם מיפו, סלומון משראווי, עלה כעד הפתעה על דוכן-העדים וסיפר כי היה נוכח במהלך כל השיחות במישפחת כחייל. לדבריו הם לא ידעו דבר על זהות הרוצחים ולא ראו אותם. הכל היה פיברוק מתוכנן מצידם כדי להרשיע את הנאשמים. אם אומנם תתקבל עדותו, או אפילו תשאיר בלב השופטים ספק סביר בדבר אמינותם של עדי התביעה, לא יהיה מנוס מזיכוי הנאשמים.

השופטים כבר הציעו לתביעה לציין מחדש בפתיחת

המו"יע המישטרת המפורסם מיפו, סלומון משראווי, עלה כעד הפתעה על דוכן-העדים וסיפר כי היה נוכח במהלך כל השיחות במישפחת כחייל. לדבריו הם לא ידעו דבר על זהות הרוצחים ולא ראו אותם. הכל היה פיברוק מתוכנן מצידם כדי להרשיע את הנאשמים. אם אומנם תתקבל עדותו, או אפילו תשאיר בלב השופטים ספק סביר בדבר אמינותם של עדי התביעה, לא יהיה מנוס מזיכוי הנאשמים.

השופטים כבר הציעו לתביעה לציין מחדש בפתיחת



אב כחייל מי לחש?

חקירה נוספת בעניין. בדרך-כלל מהווה רמז כזה התחלה לעיכוב הליכים. כלומר פניה ליועץ המישפטי שיקפיד את הליכי המישפט עד שהיה שינוי שיאפשר לתביעה את המשכו בהצלחה של המשפט. משמעותו המעשית היא בדרך-כלל הפסקה מוחלטת של המישפט.



האג' כחייל הספיק להוציא מפיו רק מישפט אחד אחרי שנפגע ביריה בראשו ומת. הוא אמר לאחיו חסיין: "יוסה המאניאק למד לתפוס עוזי". במילים אלה מצאה המישטרה אישור לזהותו של אחד הנאשמים ברצח, יוסף מסיקה.

ההתנקשות שגרמה את מותו של האג' ופצעה את אחיו עארף, אירעה בחודש יולי בשנה שעברה, ליד חנות-הגרעינים של מישפחת כחייל ביפו. השעה היתה אחרי הצות, ועדיין היו הרבה אנשים בסביבה, אך איש מהם לא ראה ולא זיהה את הרוצחים. כל ראיות התביעה נובעות מעדויות מישפחת כחייל וידידיהם. מחמוד כחייל האב, ובנו הצעיר שנותר בלתי-פגוע, חסיין, היושבים עתה בבית-המישפט מדי יום ביומו.

השבוע נסבה ישיבה שלמה בבית-המישפט המחוזי על האפשרות כי אדם שנפגע במוחו פגיעות כמו אלה שלנפגע המנוח, יכול היה בכלל ליצור קשר עם הסביבה ולהגות מישפט הגיוני.

סניגורו של יוסה, מנחם רובינשטיין, הביא שני רופאים מטעמו. הם סתרו את עדותו של הפאתולוג הממשלתי, ד"ר בצלאל בלור, שניתח את הגוויה ניתוח שלאחר המוות וקבע את סיבת המוות.

ד"ר בלור, שהיה עד התביעה העיקרי, קבע שהמוות נגרם כתוצאה מבצקת במוח. כלומר משיטפידם שנגרמו באופן מישגי מפגיעה כלשהי. שיטפידם אלה יכולים להתפתח תוך זמן מה, ועד אז יש עוד אפשרות לתקשורת עם הקרבן.

שני הרופאים שהביא רובינשטיין ניסו לסתור עדות זו. היו אלה ד"ר יונה קרונברג, גניורולוג מתל-השומר, וד"ר מיכאל רוטשטיין, עולה חדש מברית-המועצות, גניורוכירורג מאותו בית-חולים.

נסיונו של קרונברג הוא עדיין קצר, כיוון שסיים את לימודיו רק לפני כשש שנים, אולם הוא מכיר את הספרות המיקצועית בגידון, וטרה והביא לבית-המישפט טבלה מפורטת של מוח האדם, והראה לשופטים הדסה בן-עיתו, משה טלגם ויעקב קדמי, את מסלול הפגיעה במוח.

גם מהות הפגיעה במוחו של כחייל לוטה בערפל. ברור שנגרם נזק למוח מ"אנרגיה" שעברה דרכו והותירה סימני פגיעה, אך לא נמצא כל קליע. מסלול הפגיעה היה מהקרקפת, אל המוח המוארך שגישרו נפגע, ומשם לחדר הימני של המוח עד ארוכת העין.



אח כחייל באוזן של מי?

אמר המנוח משהו אחרי הפגיעה היה זה גיבוב דברים חסר כל משמעות. או שלא אמר מאומה, וכל הסיפור הוא המצאה של אחיו.

נס או פיברוק?

התובע הוותיק אברהם אלגים היה מוכן היטב לחקירה הרפואית. הוא הוציא מתיקו שני דפים מסיפרי רפואה מישפטית והראה אותם לרופאים. בדפים אלה מסיפרי מלומדים נודעים, תוארו מיקרים יוצאי



עד משראווי איזו עדות?

בניגוד לד"ר בלור קבעו שני הגניורולוגים את סיבת המוות בפגיעה למוח המוארך ולחדר הימני. שם נמצאים גרעיני המוח, שהם מרכז החיים. שני הרופאים אישרו כי פגיעה מסוג זה גורמת מוות מידי של המוח, ואין כל אפשרות לתקשורת הגיונית אחרי הפגיעה. לכן, אם